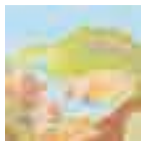

ÅMOT: «Hadde jeg eid et av disse bildene, hadde jeg nok tatt på det stadig vekk», skrev Klassekampens kunstanmelder Øivind Storm Bjerke om Tone Indrebøs verker i fjor. Lørdag åpner hun utstillingen «Norske landskap» på Blaafarveverket.

SHH

BLAKER: På Guttormsgaards arkiv vises «Diplomat», med verk fra Berit Overgaards samling. På 1980-tallet samlet kunstneren blant annet verk av dem som ikke fikk stille ut av det sovjetiske regimet. Samlingen er nå gitt til arkivet.

SHH

Skulptur som kropp

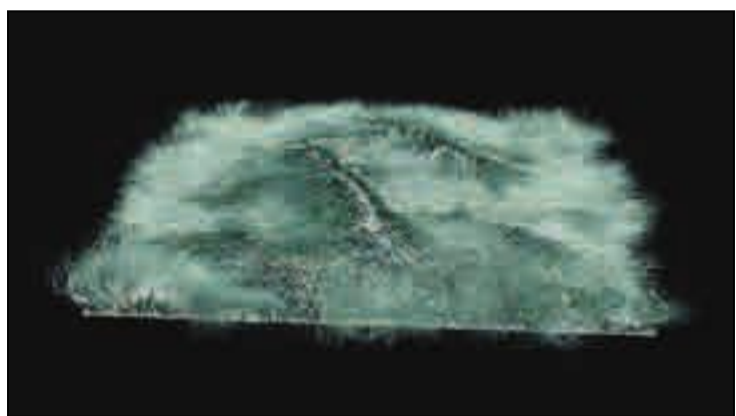
«Jeg ser på skulpturene mine som kropper, og tenker mye på hvordan betrakernes kropper møter dem», sa **Ann Iren Buan** da Klassekampen møtte henne i atelieret hennes i fjor sommer. Nå deltar hun i gruppeutstillingen «mind moves with matter, body blends into space», som åpner på Kunsthall Trondheim i dag. Utstillingen dreier seg rundt kroppen og dens forhold til rom og materialitet, og foruten Buan vises verk av Thora Dolven Balke, Brit Dyrnes, ungarske Tibor Hajas, svensk-rumenske Éva Mag og amerikanske Francesca Woodman.

SHH

posisjon

alands utstilling «Blant».

BØLGER: Er det hårete gress eller gressete hår i Haalands animasjon?

oppfatter som menneskelig, en hårmanke som utgjør en del av oss, men her er slutningen ikke entydig. Lesningen vipper, men oppfattet som plen får den sitt motsvar på baksida av skjermen, hvor en monitor viser en tekst hvor det blant annet heter: «og lyset fortsetter å lyve om at gress er en helhet til vi tror på plen.» Uten å hive meg inn i språkfilosofisk diskusjon her, holder det å si at Haaland dveler ved hvordan språket blir et nødvendig verktøy for å se verden; uten ordene ser vi ikke så godt. Lys muliggjør optikken, og vi godtar stort sett språkets konvensjoner og premisser, selv om det tar noen snarveier.

Denne teksten er ikke nødvendigvis klargjørende i så måte, den kan heller sies å tjene på sin bortgjemthet. Plasseringen gjør den til et appendiks, men den peker også på de mer uoversiktlige overgangene mellom syn og tekstliggjort forståelse – noe stikker seg alltid unna som mer grumsete, unndratt et klart språk.

De henslengte stubbene og røttene er der bare, som malplassert rekved, men de er bearbejdet og alle gitt tittelen «på»; samtlige verk i utstillingen er faktisk titulert ved preposisjoner: ved, i, hos. Dette antyder den språklige bevisstheten bak arbeidene, satt inn i et meningsskapende, men også vilkårlig, system. Det tilforlatelige ved disse små ordene som forklarer hvordan noe er plassert i forhold til noe

DIGITAL HUKOMMELSE: Sim-kort og seljestokk.

annet, setter seg i utstillingen på en interessant måte. Det føles som denne analogien har mer å gå på enn det som her er fullbrakt. Det er et innebygd sammenbrudd i oversettelsen fra tingen til ordet for den, og det åpnes opp for mange spørsmål som ikke krever svar. Samtidig kunne kanskje hardere kontraster og en klarere retning for det poetiske føre til enda mer artikulerede lesninger av et samfunn som kommuniseres via bilder uten kontekst. Via det uferdige og potensielle styrer Haaland unna å tvinge inn mening i kunsten til enhver pris. I veggen lyser to stjerner i mørket («gjennom»). Men når alt kommer til alt er det ikke mer enn to små hull. Fortolkningen foregriper de faktiske forhold.

Line Ulekleiv
kunst@klassekampen.no

Kom litt nærmere

KUNST

Özgür Kar: «A New Start»
Unge Kunstneres Samfund, Oslo
Står til 23. juni

ANMELDELSE

Özgür Kars tegninger er merkelig fysiske til å være så stiliserte.

På **Unge Kunstneres Samfund** i Oslo kan man nå foreta en vandring mellom digre 4K-skjerner, vertikalt stilt opp som levende tegninger i svart/hvitt. Den tyrkiske kunstneren Özgür Kar (født 1992), med Amsterdam som tilholdssted, viser en utstilling svært tro mot sin egen mediale grunnidé, på tvers av teknologiens vedtatte grenseløshet.

Skjermen blir et avansert tegneark for bevegelige figurer – hvite omriss mot en svart bakgrunn. Nakne mannskropper med samme trekk fyller flatene, sammentrykte og bøyde, og inne i de regulerte rammene framviser videoanimasjonene rolige, små bevegelser og en avgrenset mimikk.

I én framstilling synes mannen å presse håndflatene mot oss, i en annen titter han ut mellom sine egne bein med en blomst strategisk plassert.

En naivisme møter en tilnærming til maskulin identitet og antydet homoerotikk, og leker med stereotypier. Synet på en selv

«Skjermen blir et avansert tegneark for bevegelige figurer, hvite omriss mot en svart bakgrunn»

som en uendelig kopi av egne forestillinger og opphopning av gen-materiale er spisset i framstillingen av en mann hvis tvilling fødes ut gjennom anus, gang på gang. Merkelig fysisk til å være så dannet stilisert.

STRATEGISK Plassert: Naivisme møter en antydet homoerotikk i Özgür Kars tegninger på skjerm. Her hans «Will you still love me when I'm cancelled?».

FOTO: UNGE KUNSTNERES SAMFUND

Det er noe liketil og forenklet ved disse framstillingene, en stilisert, luftig strek som samtidig ser ut til å hinte til både japanske tresnitt og orientalsk ornamentikk, tærne krøller seg. Det er også pekere til samtidas kommersielle uttrykk, som tegneserier og tv-grafikk.

Et lydspor følger disse skjermene, en mumling av monologer om personlige betraktninger med en viss absurd retning. Det er vanskelig å fange opp en lengre narrativ, det hele blander seg til en type stream-of-consciousness du fanger opp med et halvt øre. Det synes ikke viktig å lete etter gjenkjennelse og detaljer, men kun anerkjenne en søkende og summende stabling av ord oppå hverandre.

En upretensjøs poetisk tone går igjen i Kars fint utmeis-

lede og stillfarne utstilling, og nettopp teksten som vedheng utfyller et vakuum som allerede finnes i tegningen av kroppene, definert av fravær, elegant linje og monotoni.

På en av skjermene staves ordene «COME CLOSER» i form av kravlende maur, som et potensielt kløende ubehag, et ønske om nærhet ytret fra en isolert og ensom posisjon.

Underliggende er utvil-somt kommunikasjonen på sosiale medier, den avstengtheten som stanger mot teknologiens løfte om å knytte sammen. Kar portretterer det som kapsles inn bak skjermene, og de visuelle emblemene er mer sarte og usikre enn endimensjonale i denne smått apatiske, men tiltalende utstillingen.

Line Ulekleiv
kunst@klassekampen.no